

ПРАВОВИЙ СТАТУС ОРГАНІВ ЗАГАЛЬНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ, ЯКІ ВІДПОВІДАЮТЬ ЗА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА У СФЕРІ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Сергій Вікторович БОДНАР,

*кандидат юридичних наук,
проректор з фінансово-господарської
роботи ПВНЗ Вінницького фінансово-
економічного університету*
<https://orcid.org/0000-0003-3322-6279>

Органи загальної компетенції — це органи, які в межах підвідомчої їм території здійснюють державне управління та координацію всіх або більшості підпорядкованих чи підконтрольних їм органів галузевої чи функціональної компетенції. Вони несуть відповідальність за стан справ на відповідній території (на всій території України, території АРК, області, району, міста). Тому вони здійснюють загальне керівництво й координацію діяльності органів галузевої і функціональної компетенції, підприємств, установ, організацій та інших об'єктів. До органів загальної компетенції належать Верховна Рада України, Президент України, Кабінет Міністрів України, Рада міністрів АРК, місцеві державні адміністрації, органи місцевого самоврядування [0, с.74]. Органи загальної компетенції покликані врегулювати базисні відносини державно-приватного партнерства у сфері вищої освіти і здійснювати управління його загальними засадами правового та організаційно-управлінського характеру. На цьому рівні суб'єкти публічної адміністрації опікуються питаннями створення нормативно-правових матеріальних і процедурно-процесуальних основ досліджуваного партнерства, встановлення юридичних гарантій, організаційно-інституційних і матеріально-фінансових основ його здійснення. Повноваження цих суб'єктів визначені у Конституції та Законах України. Так, скажімо Верховна Рада України (парламент) має у своєму розпорядженні такі повноваження: внесення змін до Конституції України в межах і порядку, передбачених розділом XIII цієї Конституції; прийняття законів; затвердження Державного бюджету України та внесення змін до нього, контроль за виконанням Державного бюджету України, прийняття рішення щодо звіту про його виконання; визначення засад внутрішньої і зовнішньої політики, реалізації стратегічного курсу держави на набуття повноправного членства України в Європейському Союзі та в Організації Північноатлантичного договору; затвердження загальнодержавних програм економічного, науково-технічного, соціального, національно-культурного розвитку, охорони довкілля; призначення виборів Президента України у строки, передбачені цією Конституцією; заслуховування щорічних та позачергових послань Президента України про внутрішнє і зовнішнє становище України; розгляд і прийняття рішення щодо схвалення Програми діяльності Кабінету Міністрів України; призначення за поданням Президента України Прем'єр-міністра України, Міністра оборони

України, Міністра закордонних справ України, призначення за поданням Прем'єр-міністра України інших членів Кабінету Міністрів України, Голови Антимонопольного комітету України, Голови Державного комітету телебачення і радіомовлення України, Голови Фонду державного майна України, звільнення зазначених осіб з посад, вирішення питання про відставку Прем'єр-міністра України, членів Кабінету Міністрів України; здійснення контролю за діяльністю Кабінету Міністрів України відповідно до цієї Конституції та закону; призначення на посаду та звільнення з посади Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини; заслуховування його щорічних доповідей про стан дотримання та захисту прав і свобод людини в Україні та ін. [0]. У свою чергу, Президент України є носієм таких повноважень: забезпечує державну незалежність, національну безпеку і правонаступництво держави; представляє державу в міжнародних відносинах, здійснює керівництво зовнішньополітичною діяльністю держави, веде переговори та укладає міжнародні договори України; призначає та звільняє глав дипломатичних представництв України в інших державах і при міжнародних організаціях; приймає вірчі і відкличні грамоти дипломатичних представників іноземних держав; призначає позачергові вибори до Верховної Ради України у строки, встановлені цією Конституцією; припиняє повноваження Верховної Ради України у випадках, передбачених цією Конституцією; вносить за пропозицією коаліції депутатських фракцій у Верховній Раді України, сформованої відповідно до статті 83 Конституції України, подання про призначення Верховною Радою України Прем'єр-міністра України в строк не пізніше ніж на п'ятнадцятий день після одержання такої пропозиції; призначає на посаду та звільняє з посади за згодою Верховної Ради України Генерального прокурора; зупиняє дію актів Кабінету Міністрів України з мотивів невідповідності цій Конституції з одночасним зверненням до Конституційного Суду України щодо їх конституційності; скасовує акти Ради міністрів Автономної Республіки Крим; створює у межах коштів, передбачених у Державному бюджеті України, для здійснення своїх повноважень консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи і служби; підписує закони, прийняті Верховною Радою України; має право вето щодо прийнятих Верховною Радою України законів (крім законів про внесення змін до Конституції України) з наступним поверненням їх на повторний розгляд Верховної Ради України; видає укази і розпорядження, які є обов'язковими до виконання на території України [0]. Повноваженнями уряду України (Кабінет Міністрів України), згідно чинного законодавства є: забезпечення проведення державної політики у сферах охорони здоров'я, санітарно-епідемічного благополуччя, охорони материнства та дитинства, освіти, фізичної культури і доступність для громадян послуг медичних, освітніх та фізкультурно-оздоровчих закладів; забезпечення проведення державної політики у сферах культури, етнопонаціонального розвитку України і міжнаціональних відносин, охорони історичної та культурної спадщини, всебічного розвитку і функціонування державної мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України; створення умов для вільного розвитку мов корінних народів і національних меншин України, сприяння задоволенню національно-культурних потреб українців, які проживають за межами Ук-

раїни; забезпечує розроблення і здійснення заходів щодо створення матеріально-технічної бази та інших умов, необхідних для розвитку охорони здоров'я, освіти, культури і спорту, туристичного та рекреаційного господарства; проведення державної політики у сфері інформатизації, сприяння становленню єдиного інформаційного простору на території України; забезпечення взаємодії з іншими органами публічної влади та інститутами громадянського суспільства та ін. [0; 0].

Отже, у компетенцію вищих органів державної влади – парламенту, уряду і Президента України – безпосередньо не входить реалізація державно-приватного партнерства у сфері вищої освіти, однак саме ці суб'єкти мають найбільше повноважень, як зазначалося вище, для визначення: по-перше, юридичних правил і гарантій здійснення цього партнерства, а також інституційної та організаційно-управлінської структури механізму досліджуваного партнерства.

На відміну від вищих органів державної влади, суб'єкти загальної компетенції регіонального і місцевого рівнів більш тісно пов'язані із реалізацією державно-приватного партнерства, оскільки до їх компетенції входять питання, що стосуються як забезпечення організаційно-правових та інших умов досліджуваного партнерства, так і пряма участь у його безпосередньому здійсненні. Зокрема РМ АРК, місцеві державні адміністрації, органи місцевого самоврядування, мають право як виступати в якості ініціатора державно-приватного партнерства, так і проводити оцінку ефективності і приймати рішення щодо здійснення державно-приватного партнерства.

Список використаних джерел:

1. Адміністративне право України: Підручник / Ю. П. Битяк, В. М. Гаращук, О. В. Дьяченко та ін.; За ред. Ю. П. Битяка. К.: Юрінком Інтер, 2007. 544 с.
2. Конституція України від 28.06.1996 р., URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80/ed19960628#Text>
3. Про Кабінет Міністрів України: Закон України від 27.02.2014 р. № 794-VII URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-18#Text>